

МИХАИЛ БУЛГАКОВ
БОТУШИ-НЕВИДИМКИ
РАЗКАЗ

Превод от руски: Лиляна Минкова, 2003

chitanka.info

*Може ли да те попитам с какво си мажеш
ботушите, с мас или с катран?*

Из Гогол

*Бе я върви по дяволите, куме! С нищо не ги
мажа, щото нямам.*

Из мен

НАСЪН

Прекрасен сън се присъни на Петър Хикин, прикачвач на сточна гара Киев. Как уж му се явил на Хикин непознат гражданин със златна верижка на корема и му казал:

— Чух, че ти, Хикин, преживяваш обувна криза.

— Каква ти криза — отговорил Хикин, — ботушите ми чисто и просто вече за нищо не стават. Нямам с какво да изляза.

— Ах, какъв скандал! — усмихнал се непознатият. — Толкова симпатичен човек и да не може да излезе. Хич бива ли да си седиш по цял ден вкъщи? Още повече, че от това и работата ти може да пострада. Прав ли съм?

— Разсъждението ви е правилно — съгласил се босият спящ Хикин, — понеже да си седим вкъщи ни е невъзможно. Жената жив ще ме изяде.

— Вещица? — попитал непознатият.

— Същинска — признал Хикин.

— Виж какво, Хикин. Ти знаеш ли аз кой съм?

— Че отде да знам — изхъркал спящият Хикин.

— Виж сега какво, Хикин, работата е там, че аз съм вълшебник. И понеже си човек добродетелен, ти подарявам ботуши.

— Покорно благодаря — извирукал насън Хикин.

— Но запомни добре, братко, че тези ботуши не са какви да е, а вълшебни. Ботуши–невидимки.

— Ами?

— Ами да!

Сънната мъгла се разсеяла и пред Хикин се появили ботуши с невиджана красота. Хикин веднага ги грабнал, обул ги и като хъркал и мляскал на сън, отишъл при законната си съпруга Мария.

Стаята била изпълнена с вонята на газената лампа, прикачвачът се нагълтал с тежката смрад, запристъпвал някак накриво, изкосо и се превърнал в кошмар.

Пред него изплувало личицето на законната Мария и гласчето ѝ попитало:

— Ти к'во се разхождаш по долни гащи бе, идиот?

— Ти само виж, Манюшка, какви ботуши ми отпусна вълшебникът — кротко изписукал Хикин.

— Вълшебник ли?! — извикала съпругата. — Ох, майчице, на тоя пияница вече вълшебници му се привиждат. Не гледаш ли, че си бос като насекомо, алкохолик нещастен. Я се огледай в някоя локва.

— Ще ми платиш, Маня, за тази дума — казал с треперещ глас Хикин, понеже се докачил на „насекомо“, — проумей го с акъла си: ботушите са невидимки.

— Невидимки ли?! Ох, мъко моя, я го вижте, добри хора, тоя татко на огромно семейство! Опиянчи се, та се и побърка.

Че като ревнали дечицата, налягали върху пещта, и в семейството на прикачвача настанал същински ад.

В съня си Хикин се изстрелял от сточна гара Киев чак на многолюдната улица Крещатик.

Сънувал той, че уж подир него върви тълпа граждани с лачени обувки, дюдюка и вие:

— Хо... хо!... У-у-у! Вижте го, граждани, тоя прикачвач! Пропил си е ботушите! Ура! Бийте го тоя кучи син!

Милиционерите взели да свиркат.

Един се приближил към Хикин, козирувал и рапортувал:

— Позор, гражданино Хикин. Ще ви помоля да напуснете главната улица и да не разваляте пейзажа.

— Я се разкарай бе, червенушко! — изревал насън Хикин. — Ти сляп ли си? Ботушите ми са невидими.

— А, невидими значи? — попитал милиционерът. — Ами в такъв случай, благоволете, мосьо Хикин, да дойдете в участъка, там ще ви докажат кой по-точно е невидим.

И засвирил като славей.

От това свирукане Хикин се събудил плувнал в пот.

И нищичко: ни ти вълшебник, ни ботуши.

НАЯВЕ

Отишъл Хикин на гарата и гледа — чудесна обява:

Работнико, кредит вземи,
той няма да ти навреди!
Областната
транспортно–потребителска кооперация
отпуска на многоуважаемите си клиенти
безграничен кредит.
А на кредит е хем евтино, хем качествено.

— Сънят ми е бил пророчески! — зарадвал се Хикин и се понесъл към лавката.

В лавката ставало нещо неопишимо. Напирали като плътна стена, настоявали да им продадат ботуши. Поискал и Хикин, получил каквото искал, обул се и попитал само:

— Защо при вас са с три рубли по–скъпи, отколкото на пазара?

— О, ама само ги погледнете, господине, толкова хубави ботуши — отговорил с ангелска усмивка продавачът, — ботуши първо качество — само за познавачи. От собствени материали.

Обул Хикин ботушите за познавачи и отишъл да си изпълнява служебните задължения — да прикачва вагони. Хубаво, ама по време на задълженията запрал един як дъжд за познавачи и след пет минути Хикин бил вече без ботуши. Хикин направо побеснял, изхлузил си от краката остатъците от ботушите за познавачи и се явил бос в транспортно–потребителската кооперация.

— От собствени материали, така ли? — попитал той със страшен глас пълномощника.

— Да — отговорил нагло пълномощникът.

— Само че са картонени!

— Да съм ти обещавал за петнайсет рубли железни ботуши?

Хикин станал кръв червен, размахал разкисналите се ботуши и казал на пълномощника думи, които не могат да бъдат напечатани тук. Понеже били нецензурни думи.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.